

Leeuwerik. — Op 19 Febr. j.l., op een morgenwandeling in de weilanden rondom Delft, zag en hoorde ik een leeuwerik, *Alauda arvensis*, al jubelend de lucht in stijgen. Dit leek me zeer vroeg. Het weer was wel zonnig, maar de wind was toch nog vrij guur.

Delft.

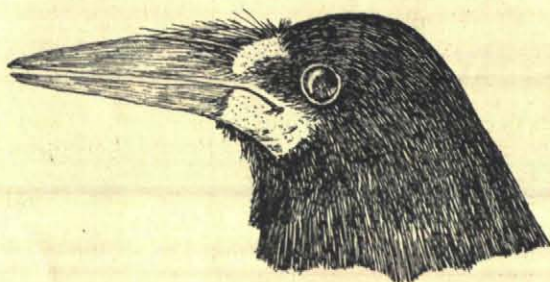
G. L. VAN STRAATEN.

De witte mondhoek van de Roek. — In uw boek „het Vogeljaar” komen in het hoofdstuk kraaien en hun familie op blz. 53 eenige zinnen voor over het ontstaan van de kale plek op den snavel van de roeken.

U zegt daar: „Jonge roeken en roeken, die pas geruid hebben, vertoonen die plek niet, maar de veeren, die er zitten, vallen toch zeer spoedig uit, doordat de dieren hun voedsel voornamelijk uit den grond halen en daarbij met den snavel zoo diep in den bodem dringen, dat die hoekveeren wegslijten. Ja er wordt beweerd „dat ook zonder dat boren, die veeren toch verdwijnen zouden.”

Sedert begin Mei van dit jaar kwamen 2 jonge roeken, zoo uit het nest, door jongens uitgehaald, in mijn bezit.

In het begin waren bij deze dieren de wortel van de snavels met zwarte spitse veertjes bedekt. Nu zij echter ongeveer 5 maanden oud zijn, beginnen aan den snavelwortel veertjes uit te vallen.

Roek, vijf maanden oud.

Ik heb de vogels, die altijd ruim van eten worden voorzien, nooit met den snavel in den grond zien boren. Voor dat diepe boren zou trouwens de bodem van hun verblijf te hard zijn.

Het beste bewijs, dat in dit geval de veertjes niet door boren zijn afgesleten is echter, dat de veertjes, die het verst van de punt van den snavel af zitten, het eerst verdwijnen, terwijl de veertjes het meest naar de punt toe, volkomen gaaf blijven, tot nu toe.

Waren de veertjes door boren gesleten, dan zou de volgorde van verdwijnen juist andersom moeten zijn!

Hierbij gaat een schets van den vogel, die met het „ruien” het verst is gevorderd. (Inplaats van „ruien” zou ik eigenlijk „verliezen van veertjes” moeten schrijven!)

De andere vogel, die waarschijnlijk iets jonger is en altijd in ontwikkeling wat bij de andere ten achter was, heeft de kale snavelwortel alleen aan de onderzijde, dus beneden de spleet van den bek. Bovenop den snavelwortel zijn de veertjes bij dezen vogel nog geheel gaa. Bovendien wilde ik er nog op wijzen, dat in de schets op het onderste deel van den snavelwortel nog hier en daar enkele veertjes zijn blijven zitten, die waarschijnlijk weldra zullen verdwijnen. De kale plek in z'n geheel zal ook nog wel veel grooter worden, maar dan is natuurlijk de wijze van ontstaan niet meer te zien en daarom gaat het hier.

Ik wil met dit betoog niet beweren, dat roeken in de vrije natuur niet met hun snavel in den grond zouden boren, maar ik meen te moeten betwijfelen, dat dit de reden van het ontstaan van den kalen snavelwortel is.

Het „waarom” van het uitvallen blijft dan weer één van de raadselen van de natuur.

Ik hoop, dat u aan deze mededeeling in eenig opzicht iets zult hebben.

Utrecht.

W. T. K. GOUWE.

Onze Miereneter aan 't werk. — Dezer dagen, toen ik in de bosschen bij Valkenhuizen benoorden Arnhem wandelde, werd mijn aandacht getrokken door een mierenhoop, waarin aan vier zijden holen gegraven waren, die in het midden samenkwamen. Terwijl ik er naar keek, wrong zich opeens een prachtige groene specht door een van de openingen naar buiten en vloog weg. Hij was het dus blijkbaar die de holen gegraven had en nog bezig was de mieren in haar winterrustplaats op te sporen. Een paar dagen later was er sneeuw gevallen en kon men duidelijk zien, dat hij weer aan het werk was geweest: een